

6 tai 16

Astuessa ulos ilmastoidusta tilasta tuntuu kuin lehmä hönkäisisi vasten naamaa. Hiki helmeilee heti. Vaatteet pitäisi vaihtaa jo puolilta päivin.

Singapore sijaitsee päiväntasaajalla, eikä kunnan vuodenaikoja ole. Koska meri ympäröi paikkaa kolmelta suunnalta, ilma ei lämpene sellaiseksi pätsiksi kuin Intiassa tai Arabian niemimaalla. Suhteellinen kosteus hipoo aina sataa prosenttia.

Singaporesta on kehkeytynyt siirtomaakauden jälkeen pitkälle kehittynyt pikkuvaltio. Se sijaitsee tärkeiden meriteiden solmukohdassa. Ihmetyttää, miksi juuri siirtomaiden kehitys on kulkenut niin erilaisia teitä. Monet luonnonvaroiltaan rikkaat rämpivät toivottomassa köyhyydessä, kun taas tärkeimmät hyödykkeensä tuova Singapore porskuttaa.

Muutama kymmenen vuotta sitten kaikki vientiyritykset, suomalaisetkin, halusivat perustaa toimiston tähän kuumaan kaupunkiin. Täältä uskottiin markkinoiden aukeavan. Firmojen änkeäminen jo ennestään ruuhkaiseen paikkaan kiihdytti kustannusten kipuaamista. Singapore on vauras mutta kallis mesta.

Kolme tärkeintä väestöryhmää elää sulassa sovussa. Virallisia kieliä on neljä, ja ne näkyvät joka paikassa. Kaikkien kerrotaan ymmärtävän ja puhuvan englantia, joka kuitenkin on vaikeasti ymmärrettävää singlishiä.

Singaporen demokratia on vähän sii o soo. Valtaa on pitänyt koko itsenäisyyden ajan puolue nimeltä PAP. Sen kannatus laski viime vaalissa ennätyskellisen alas, 60 prosenttiin. Silti oppositio sai vain kuusi prosenttia paikoista. Hallinto muistuttaa puolisosialistista valtiokapitalismia. Mutta työtä ja asuntoja riittää.

Muutamat asiat tuntuvat mutkattomaan menoon tottuneesta eurooppalaisesta hankalilta. Vaikkapa sanomalehdet ja postimerkit. Päälehti The Straits Times on upea pitkää journalismia viljelevä aviisi. Sitä on vaan hankala löytää. Kävin jopa pari kertaa mankumassa lehden isosta hotellista. Onko netti jo näin pitkällä?

Postimerkkejä ei tunnu saavan mistään. Päätin piruuttani kokeilla, onnistunko löytämään. Otin käteeni kirjekuoren ja osoitin sormella sen kulmaa. Kaduntallaajat eivät tienneet. Ei me mitään etanakirjeitä lähetellä, iimeilejä vaan. Infopisteiden hoitajat neuvoivat minne sattuu. Viimein ystävällinen metron asiakaspalvelija soitti jollekin ja sai apua. Parin aseman päässä on posti!

Postitalo löytyi, mutta se olikin postin pääkonttori. Ei täältä mitään myydä, täältä johdetaan. Ystävällinen leidi tiesi kuitenkin, että noin kilometrin päässä sijaitsevassa kauppakeskuksessa on postitoimisto. Sinne pääsisi ilmaiseksi syöttöbussilla. Ei mitään ilmaiskyytejä. Julkisilla vaan. Kymmenen kyselemisen jälkeen löytyi bussi, kauppakeskus ja posti. Ihmiset lähettelivät enimmäkseen paketteja, mutta myytiin merkkejäkin.

Nyt oli merkkejä, mutta pahaksi onneksi ei vielä lähetettävää kirjettä. Pari päivää myöhemmin etsiskelin ja kyselin boksia. Ei ole täällä, keskustassa ehkä. Viimein empaattinen metron opas ottaa kirjeeni ja lupaa laittaa laatikkoon. Huh, onko netti jo näin pitkällä!

Hikisten ponnistelujen ja onnistumisen jälkeen olut kyllä jo maistusi. Mutta ei sekään ole niin helppoa. Johtuuko uskonnosta vai mistä, mutta esimerkiksi jättimäisissä ostosparatiiseissa ei pirtelöä saa. Marketista voi kyllä ostaa, kotiinsa.

Siellä, missä olutta saa, sovelletaan mukavaa hinnoittelua. Lounasaikaan tuoppi maksaa kuusi rahaa, loppuiltapäivästä yksitoista ja illalla kuusitoista. Ja päälle pannaan aina pakollinen tippi.

pajen